

172.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 12 marca 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości o przyjmowaniu przez notariuszy na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej obligacji 6% Pożyczki Narodowej na pokrycie należności z tytułu podatku od darowizn.

Na podstawie art. 7 i 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 września 1933 r. o wypuszczeniu pożyczki wewnętrznej (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 503) oraz art. 28 i 42 przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej (załącznik 1 do rozporządzenia Min. Skarbu z dnia 4 maja 1923 r. — Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 391) zarządza się co następuje:

§ 1. Obligacje 6% Pożyczki Narodowej mogą być przyjmowane przez notariuszy, mających siedzibę na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej, na rachunek osoby, obowiązanej (bezpośrednio lub solidarnie z inną osobą) do uiszczenia podatku od darowizn, o ile są wystawiane na imię tejże osoby lub jeżeli ta osoba stała się właścicielem obligacji w drodze przelewu, dokonanego za zezwoleniem Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej.

§ 2. Obligacjami 6% Pożyczki Narodowej może być uiszczony tylko podatek państwowy. Dodatek komunalny powinien być uiszczony gotówką.

§ 3. Obligacje 6% Pożyczki Narodowej mają być złożone zasadniczo wraz ze wszystkimi kuponami, których termin płatności jeszcze nie upłynął.

§ 4. Na poczet należności zalicza się:

- a) wartość nominalną obligacji,
- b) wartość bieżącego kuponu po dzień złożenia obligacji.

Wartość nominalna obligacji, które płatnik chce złożyć łącznie z wartością bieżącego kuponu, powinna mieścić się w ramach należności podatkowej. Jeżeli suma nominalna łącznie z kuponem bieżącym przewyższa sumę należnego podatku, należy przyjąć od płatnika mniejszą sumę w obligacjach, brakującą zaś kwotę pobrać w gotówce.

Przy obliczaniu wartości bieżącego kuponu należy posilkować się następującą formułą:

$$1 \times \text{ilość sztuk oblig. licząc, że wszystkie są po 50 zł} \times \text{il. dni.} \\ 120.$$

Wstawia się ilość dni, które upłynęły od daty płatności ostatniego kuponu już płatnego łącznie z dniem jego płatności, nie wliczając dnia złożenia obligacji, oraz licząc każdy miesiąc pełny, który już upłynął, w ilości dni 30.

Przykład: Podatnik składa 23 sierpnia obligacje nominalnej wartości 3.200 zł; obliczenie:

$$\frac{1 \times 64 \times 52}{120} = 27 \text{ zł } 73 \text{ gr.}$$

W razie natomiast przedstawienia przez płatnika obligacji, przy których brakuje jednego lub dwóch niepłatnych kuponów, notariusz powinien obliczyć wartość tych kuponów i o tę kwotę zmniejszyć wartość nominalną obligacji, podlegającą przyjęciu na podatek.

§ 5. Obligacje, przyjęte na podatek od darowizn, notariusze odsyłają w trybie, przewidzianym w § 64 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 października 1932 r., zawierającego przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842), do kasy urzędu skarbowego, przyczem w deklaracji wzór Nr. 4, przewidzianej powyższym rozporządzeniem, suma przyjętych obligacji powinna być wykazywana osobno od sumy podatku, przyjętego w gotówce.

Ponadto należy wyszczególnić w tej deklaracji numery obligacji według poszczególnych odcinków, ilość kuponów oraz imiona i nazwiska osób, od których obligacje przyjęto.

W rubryce „Uwagi” wykazu wpływów, prowadzonego w myśl § 63 wymienionego wyżej rozporządzenia

dzenia Ministra Skarbu z dnia 10 października 1932 r., należy podawać nominalną sumę przyjętych obligacji oraz ilość kuponów, znajdujących się przy tych obligacjach.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*